

Kiss Anna

Világosan, sötéten

KÖZEL VAGY, MINT FELHŐID

ki végtelen
mesékben élsz, hol
nyugtalan szelek
lángolnak, ha
erre jár a had –
van, ki eldobja ezüstjét,
meséit menti a
halálos ég alatt,
ne hibáztasd magad,
növezz fát,
téggy rá madarat!,
felhőbe térnek
fenn a vadludak,
talán az élet is, de
ajtaid a nagy szelek
közébe lengetik,
cipőjéből kilép eléd
kötény csibével
jó nanánk, tatánk
a bolond ménnel,

sötét, világos
almákban a dolgok
elrejtve várnak,
fák nőnek égig
és a földre
leszálló angyalok.

SZÓL, SZÓL A RÉGI DOB

huzakodom veled,
levél-sípon sívítok,
fene pogánynak látsz,

de nem sietsz

rávérni a számra,
várod, meddig
teszem-veszem magam,
irdatlan, vén kislánya!,
vad sörény vad
sörénnyel vegyül,
égig érő babfákat kerül,
fúkálom levélsípom,
sívítok, sívítok.

MINDEN HÓNAP KILENCEDIK

világosan, sötéten
rengetik ajtainkat
bábok, vállak,
dulakvó láb, igen,
világra jön,
felő az ételen,
cserélik a gyolcsot
a gyermekén, és
mondják a mesét,
hogyan sötét a sötét,
világos a világos,
minden hónap
halálos,
minden hónap
kilencedik.